

beror, vil ingen nægte det. Jeg har nemlig taget med under sociale Udgifter i egentlig Forstand den Del af Udgifterne til Husmandslaanene, som falder Statskassen til Byrde, jeg har medtaget Udgifterne til Statsforsorg for forsømte Børn og til Statsforsorg for tuberkuløse. Hvorfor mener jeg, man er berettiget til at tage dem med i de sociale Udgifter i egentligste Forstand? Fordi det er saa godt som udelukkende de ubemidlede, der faa Gavn af disse Foranstaltninger, idet Lovgivningen har sat Ubemidlethed som Betingelse for at faa Del i Statsstøtten. Jeg tror, at man ikke for Alvor kan bestride Berettigelsen af at medtage disse Udgifter under de sociale i egentligste Forstand.

Om den anden Gruppe, de blandede Udgifter, har jeg selv fra første Færd af betonet, at det er blandede Udgifter. Det er Udgifter, der komme ikke alene de ubemidlede, men i adskillige Tilfælde ogsaa de mere bemidlede til gode, men dog i overvejende Grad de ubemidlede. Og hvad der er det væsentligste ved Sagen, er, at de vilde ikke eksistere i den Form, de have, hvis det ikke var for de ubemidlede Skyld. Man vilde saaledes ikke holde gratis Folkeskolevæsen, hvis det ikke var med de ubemidlede for Øje. Det er sikkert for deres Skyld, man opretholder det, og det er ogsaa dem, der overvejende benytte det. Det samme gælder i endnu højere Grad med Hensyn til Statens Udgifter til Sindsygeanstalter og Abnormvæsenet og til Medicinalvæsenet. Der er ikke Tvivl om, at det er ganske overvejende for de ubemidlede Skyld, at Staten bringer de store Ofre, her er Tale om. Jeg har ogsaa ved mit Citat af Generaldirektør Rubins Afhandling vist, at han ser ganske som jeg paa disse Udgifter, altsaa betragter dem som Udgifter, der overvejende ere af social Natur, men som ikke ere det udelukkende og maa posteres i en Klasse for sig.

Det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) har stærkt anfægtet de internationale Sammenstillinger, jeg er fremkommen med. En af hans Bemærkninger er rigtig, nemlig hans Kritik af det Valg af Aar, som Statistisk Bureau har gjort med Hensyn til Opgørelse af Forholdet for Englands Vedkommende. Det var det sidste Statsregnskab, som forelaa for Bureauet, men det er ikke desmindre et uheldigt Valg, Bureauet her har truffet; det erkendes af Bureauet selv. Jeg har med Hensyn til Fremførelse af disse Tal overladt hele Sammenstillingen og Beregningen til Statistisk Bureau og har af let forstaaelige

Grunde ikke villet blande mig deri, nemlig for at det ikke skulde kunne gives Udseende af, at der var noget som helst tendentiøst i Opstillingen, og jeg har, da jeg nævnedes disse Tal, angivet, hvor jeg havde dem fra, og forholdt mig simpelt refererende til dem. Imidlertid erkendes det, som sagt, at dette Aar var uheldigt valgt. Det var et meget abnormt Aar, og Abnormiteten gik overvejende ud over Formue- og Indkomstskatten, dog ikke alene, som det ærede Medlem sagde, for der var ogsaa andre Indtægter, som langt fra kom ind i det budgetterede Omfang i det Aar, f. Eks. den indenlandske Forbrugsafgift af Øl og Spiritus og andet. Men Forskydningerne faldt overvejende Indtægts- og Formue-skatten til Last, saa at der ved Valget af dette Aar fremkommer et forkert Billede. Men der vilde ganske vist ogsaa været fremkommet et forkert Billede, hvis man havde taget det følgende Aar. Overhovedet have de sidste Aar været i den Grad abnorme i engelsk Statshusholdning, at det er vanskeligt at sige, hvordan man skal finde et korrekt Udtryk for den, men det skal blive forsøgt, om man ved en nøjere Gennemarbejden kan komme til en Opstilling, som om trent rammer Gennemsnittet for de senere Aar. Det kan ikke nytte at tage Aarene før den Lloyd Georgeske Skattereform, thi saa faar man heller ikke et korrekt Billede.

Det ærede Medlem anfægtede ogsaa forskellige af de andre Tal. Jeg har her forelagt det ærede Medlems Udtalelser for Bureauet, og Bureauet mener at maatte fastholde sin Opstilling paa samtlige andre Punkter, hvor det ærede Medlem har anfægtet dem. Jeg vil gøre opmærksom paa, at med Hensyn til Skattebyrden pr. Hoved og Skattebyrden efter Nationalindtægten er der begaaet en Fejl, men det er en villet Fejl, for at man kan være paa den sikre Side og ikke fremstille vore Forhold for gunstige. Den bestaar i, at man for Danmarks Vedkommende har taget Finans-aaret 1912—13, altsaa ført Skattebyrden frem til et Budget, som endnu ikke er kommet til at virke, taget Skattelove med, som endnu ikke ere vedtagne, og desuden ført Statsindtægterne frem til den Højde, de efter den naturlige Stigning antagelig ville faa i et kommende Finansaar. Virkningen af de ikke vedtagne Skattelove er tilmed regnet helt ud, skønt de jo ikke komme til at virke i deres fulde Omfang endnu i det Aar. Det har man gjort for Danmarks Vedkommende, men for de andre Landes Vedkommende har man holdt sig til de allerede forhaandenværende Forhold.